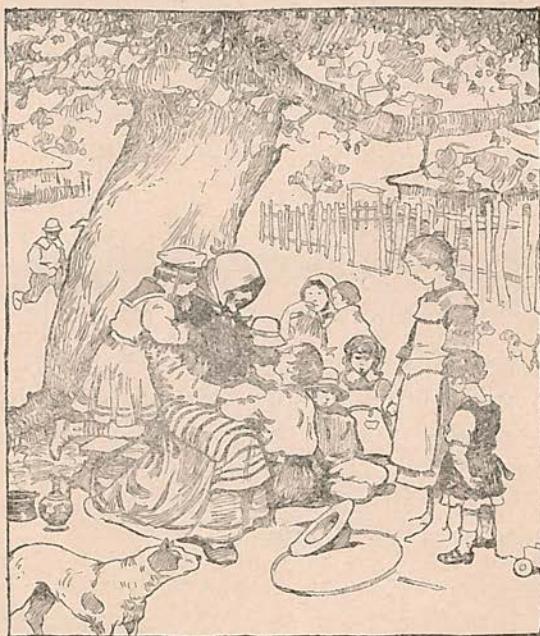

— Ахъ, бабо, мила бабо! Разправи ни нѣшо, нѣшо интересно. Ти много си живѣла и много знаешъ.

Както е медътъ сладъкъ, тъй сѫ сладки думитѣ на баба. Тя помилва нашите главички съ своята костелива ржка и почне да ни разправя за ония стари минали врѣмена. Ние слушаме, слушаме и ни се струва, че нашето село не е вече това село, не сѫ ия кѫщи, не е тоя щъркель на дѣрвото край пжтя, а всичко това е безбройна войска отъ рицари съ шу-

мяши крилѣ и знамена срѣдъ палати и кули. Всичко свѣти, всичко е тѣй богато, сѣкашъ огньове горятъ. А въ въздуха нѣкждѣ звѣнъ звѣни, изъ окопитѣ свирятъ тржби. Хората гъмжатъ като мравунякъ — безкрайно много, по-малко сѫ житнитѣ зърна въ нивата. Ваню отваря уста и слуша, слуша. А като зацвилятъ въ полето конетѣ, той се току оглежда дали не е това славниятъ крилатъ рицарь на конь. А Софка пѣкъ си затисва съ двѣ ржци ушичкитѣ — защото казва, че тржбитѣ тѣй силно свирѣли и знамената